

פרשות "זיקהל" - פקודי "שבת החודש"

ר"ת	זמני השבת	עציאת שבת	כניסת שבת	הזמנים לפי ש"ח "אור החיים"
19:11	18:27	17:15	ירושלים	
19:08	18:25	17:33	ת"א	
19:10	18:26	17:34	חיפה	
19:10	18:26	17:35	באר שבע	

שבת שלום ומבורך!

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם" ומיד לאחר מכן, "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העשה בו מלאכה יומת" מדוע נסמכה קדושת השבת לעניין המשכן? רש"י הקדוש מפרש את הסיבה: "הקדים להם אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן לומר שאינו דוחה את השבת". ועלינו ללמוד מכך מוסר גדול ביותר, אם מלאכת המשכן לא המשיכה והשבת חשובה ממנה, אז קל וחומר על עניינים של העולם הזה שחייב להפסיקם מפני כבוד השבת.

וראים דבר נפלא בדרך בה קורא משה רבנו לכל הנשיאים. משה רבנו קורא לנשיאים באמצעות תקיעה בחצוצרה. ונראה שאפשר להקשות, מדוע הדרך לקרוא לכל הנשיאים היא דרך החצוצרה במהירות וללא טורח? אולי עדיף לעשות מסירות נפש וללכת או לשלוח שליחים שיעשו מסירות נפש לעבור אצל הנשיאים ולקרוא להם אחד אחד. מדוע לא כך? אלא אפשר לראות יסוד גדול. אם משה רבנו היה הולך או שולח שליחים לעבור אצל הנשיאים ולזמן אותם היה מצב של גאווה וקנאה, שהרי כל נשיא היה מסתכל למי קראו ראשון, ובכך היתה קנאה ותחרות ביניהם. והנשיא שהיו קוראים לו ראשון היה מתמלא גאווה. ועל כן הדרך הכי טובה שתמנע מחלוקות וגאווה וקנאה היתה קריאה דרך החצוצרה שבה משה רבנו מזמן את הנשיאים.

דבר נוסף, משה רבנו מקהיל את כולם במועד מיוחד. יום לאחר כיפור. ומכאן אפשר ללמוד מוסר גדול. בעשרת ימי תשובה ואולי קצת לפני, עם ישראל מתחיל להרגיש יראה ופחד מאימת הדין, לפני ראש השנה וכיפור כל אחד עושה חשבון נפש, ומתחרט על מעשיו הרעים ומנסה לתקן ולעשות תשובה. ויש כאלה שמקדימים עוד מחודש אלול, שהרי חודש אלול הוא הכנה גדולה לימים הנוראים. וכך ביום כיפור עם ישראל כמלאכים, לא אוכלים ולא שותים, מתלבשים בבגדים לבנים, מתענים, מבקשים סליחה אחד מהשני. אך מיד לאחר תפילת הנעילה וערבית, איש לדרכו הולך וחוזר לענייניו, וכבר אין את אותה אחדות כמו בכיפור. ולכן דווקא יום לאחר כיפור, "ויקהל" אוספים את כלל העם, לרמז לנו לא להתרחק לאחר יום הכיפור, אלא להמשיך בדרך הנפלאה בה צעדנו בעשרת ימי תשובה, בכיפור, באחדות, בתיקון המעשים הרעים, ולא חס ושלום להגיע לעשרת ימי תשובה בשנה אחרי, ולבקש שוב סליחה עבור עולם ומאנשים שפגענו בהם במשך השנה. דבר יפה ראינו במילים "בקע לגלגלת", בקע זה אותיות עקב שנמצא ברגל, (שזה הדבר הנמוך בגוף האדם) וגלגלת שזה בראש (הכי גבוה בגוף האדם). וזה יסוד גדול לחיים, מי שהוא יהיה בקע – כלומר עקב (נמוך) מי שיתנהג בענווה וצניעות אז הוא יהיה לגלגלת- גבוה (בראש). שנאמר ה' מגביה שפלים עד מרום". וכמו שנאמר "מאן דהו זעיר איהו רב" כלומר מי שהוא זעיר כלומר מתנהג בענווה זוכה להיות גדול (רב). ואילו על האדם הגאווות נאמר במסכת סוטה שאין הוא וה' יכולים לדור בכפיפה אחת.. כי מידת הגאווה היא מידה מאוסה בעיני ה', וממידה זו נמשכות מידות אחרות שגרועות גם כן, לדוגמה "כעס" "עצבות" "קנאה" וכו'..

"בכוח התפילה לשנות את כל הנראה כמחוייב ומוכרח". (רבי נחמן מברסלב)

- 2 אמוץ
- 3 אמוץ
- 4 אמוץ

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

יצחק בן רחל דוד בן נטע יקותיאל בן שושנה דוד בן אוריט עמרם יחיא בן עיישה חנה בת זוהרה	גרשון בן רחמה אהרון בן חזלה חי בן ירדנה חנניה בן אסתר יהושוע בן תמו יוחנן בן בסקי נתנאל בן אורלי ישראל בן נזי יעקב בן סעידה אליהו בן רחל שמעון בן עיישה	אורלי בת סעידה נוריה בת נעימה קוקב בת אביגיל אינס בת מרים חדווה בת מסעודה ציפורה בת רבקה ז'נין בת מזל שרה בת זילפה שרה בת חנינה אליס עישה בת סימי חנה בת זוהרה
---	---	--

ראשון	כו' אדר	שני	כז' אדר	שלישי	כח' אדר	רביעי	כט' אדר	חמישי	א' ניסן	שישי	ב' ניסן	שבת	ג' ניסן
פטירת הצדיקים: ר' אברהם מאגר ר' שלמה אלישיב	פטירת הצדיקים: ר' חיים סינאוני ר' חיים פנחס שיינברג	פטירת הצדיקים: ר' שלמה הלוי (מחצית השקל)	פטירת הצדיקים: ר' אברהם פייניטיל (מנחת כהן)	ערב ראש חודש ל"א תחנון במנחה פטירת הצדיק: ר' שלמה הכהן מרדומסק	ראש חודש וברכת האילנות פרשת נשיאים יום א ל"א תחנון בליה החלפה לשעון קיי	פרשת נשיאים יום ב ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' שלום דובער מלובביץ	פרשת נשיאים יום ג ל"א צדקת פטירת הצדיק: ר' בנימין זאב מזבירז						

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

"ואם אחר כך עשה תשובה – נקרא צדיק גמור" כמבואר (בגמרא קידושין מ"ט ע"ב), האומר לאשה התקדשי לי על מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור – מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו. האשה בתמימותה האמינה לו שהוא צדיק, אבל מיד לאחר החתונה התברר לה, שהוא היטעה אותה, אין דבר רע בעולם שהוא לא עשה, ועדיין הוא קשור לכל הדברים האלה. היא טוענת שהקידושין לא חלו כלל, כיוון שהוא רימה אותה, אבל הוא טוען שברגע החופה הוא הרהר תשובה, ורק אחר כך הוא חזר לסורו, ואם כן בזמן הקידושין הוא היה צדיק, בזה פוסק הרמב"ם (פ"ח מהלכות אישות ה"ה) שהיא מקודשת מספק. גם בהלכות עדות יש הלכה שאסור לקחת בבית דין של תורה עד רשע, ולכן אדם שהוא לא צדיק, אסור לקחת אותו בתור עוד, לא לקידושין ולא לשום דבר אחר. אבל אם הוא עשה תשובה באותו רגע, על פי ההלכה הוא כשר לעדות, לא צריך להמתין עד שהוא יוכיח את עצמו בפועל, אלא כיוון שקיבל עליו להפסיק עם העבירות שהוא עושה, הוא כבר כשר לעדות. לכן אדם לא צריך להתיימש מהתשובה, כי התשובה היא דבר קל, בעצם עזיבת החטא הוא יוצא מכלל רשע, אלא שהוא צריך להתקדם לא לעמוד באותו מקום, אלא לקבל עליו קבלה לעתיד, חרטה וידי, אבל עצם העזיבה זה כבר דבר גדול.

"ואפילו העובר על איסור קל של דברי סופרים – מקרי רשע" – כלומר אפילו מי שעובר על איסור קל, כמו איסור דרבנן, ולא רק על איסור תורה, נקרא רשע. כגון שאוכל בלי נטילת ידיים, או שלא נוטל ידיו למים אחרונים, או שישן בלי קריאת שמע שעל המיטה, או שקורא עיתון בשבת, עיין בסימן ש"ז בענין החומרא לקרוא בלוח מודעות בשבת, כל שכן לדפדף בעיתון, וכיוצא בזה. ("בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 164-163).

ולכן אומרת התורה שאת אותן יריעות העיזים שטוו "הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה" חיברו באופן של "את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד". כדי לרמוז לאדם שקודם שנשא אשה יכול הוא לזכות רק לתורה שבכתב, הנכללת בחמשה חומשי תורה ("חמש היריעות לבד"), ורק לאחר שיזכה לשאת אשה חכמה ויראת ה' יוכל לזכות אף לתורה שבעל פה הנכללת בששה סדרי משנה ("שש היריעות לבד"). ובכן ניתן ליישב מה שמצד אחד אמרו חז"ל (סוכה נב, ב) "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו.. ואלמלא הקב"ה שעוזרו לו אינו יכול לו". ומאידך, נאמר בתורה "ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו". (בראשית ב"ח). ומשמע שאשתו של האדם היא העוזרת לו ובכלל עזרה זו היא גם שמירתו והצלתו מהיצר הרע. אולם הביאור לכך הוא, שבוודאי הקב"ה הוא זה שעוזר לאדם להינצל מהיצר, וכיצד הוא עוזרו? בכך שמזווג לו אשה חכמה ויראת ה' המסייעת לו להתחזק בלימוד התורה ובעבודת התפילה, ובכך ניצל הוא מיצר הרע. ובפרט שאחר הנישואים יכול הוא לרכוש את התלמוד כנ"ל, והרי אין דבר שיכול להציל את האדם מיצר הרע כמו לימוד התלמוד (גמרא) וסימנך "תלמוד" עולה בגימטריה "לילית" (שם הקליפה) על שם שבכוחו של לימוד התלמוד להכניע אותה. ולכן מתנגד היצר ללימוד זה ביותר, ומערים על האדם קשיים רבים בדבר זה. וגם אם כבר הצליח האדם להתגבר על יצרו והתחיל ללמוד מסכת כלשהי, מתגבר עליו היצר ביותר שעל כל פנים לא יסיים את המסכת בשלימות, וסימנך: הראשי תיבות של שמו המלא של היצר (סמא"ל) הם: "סיום מסכת אין לעשות". (אמרי נועם, פרשת ויקהל, מאמר ה).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאל

מספרים על מרן אביר יעקב זיע"א שהיה אומר בכל לילה "חי" פרקי משנה בעל פה. וכשמע רבי יעקב שגם המהר"ם חלאווה אומר בכל יום "חי" פרקי משנה בעל פה, נסע אליו ל"דרע" כדי לבקרו. כשהגיע רבי יעקב יצא לקראתו המהר"ם חלאווה כדי להקביל את פניו. אמר לו רבי יעקב "שמעתי שאתה יודע לומר בכל יום "חי" פרקי משנה בעל פה. אם תאמר לי עכשיו חי פרקי משנה בעל פה, ארד מעל הבהמה ואכנס לביתך לבקרך. אך אם תטעה בהם, לא ארד מעל הבהמה ואמשיך בדרכי. המהר"ם חלאווה עמד ואמר בעל פה "חי" פרקי משנה, ורבי יעקב הקשיב בעל פה, וראה, שאכן המהר"ם אמר אותם בדייקנות, ומיד ירד מעל הבהמה ונכנס לביתו לבקר..

וראה עוד בספר "מחשוף הלבן" למרן אביר יעקב זיע"א (פרשת מטות ע"פ ויאמר אלעזר) וז"ל: "אפשר לרמוז על ששה סדרי משנה שהם מחולקים על ששת ימי השבוע. והם תיקון הרבה לאדם הלומדם בששת ימי הימים לכפרות עוונותיו ותיקון נפשו, וגם על ידי זי יוכל לקבל הארת קדושת השבת.."

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

הביא רבי נחמן מברסלב משל: מלך אחד נהג לצאת לצוד חיות ביער. פעם אחת באמצע הצייד ירד גשם חזק, וכל משרתיו ונושאי כליו ברחו להם, והוא נשאר שם יחידי. הסתובב המלך למצוא מחסה עד שמצא בית כפרי שגר בקצה היער. אותו כפרי פשוט, הסיק עבורו את התנור ונתן לו בגדים חמים להחלפה, הכין לו אוכל חם, והציע לו מיטה חמה. והשהייה אצל הכפרי הפשוט היתה מתוקה וערבה למלך. כשפסק הגשם, חזרו המשרתים של המלך לחפשו, ומצאוהו בבית הכפרי ורצו להחזירו לארמונו. גער בהם המלך ואמר "כיוון שאתם לא הצלתם אותי אלא דאגתם לעצמכם, ורק הכפרי הזה הציל אותי, ועם כל הפשטות שלו הרגשתי טעם מתוק כל כך, לכן דווקא הוא יביאני לביתי לארמונו ומלבושים הפשוטים שלו אשב על כסא המלוכה. וסיים רבי נחמן, "בעקבתא דמשיחא (באחרית הימים), יהיה מכול חזק משמיים, לא של מים, אלא של אפיקורסות ומחשבות כפירה. רק פשוטי ישראל המאמינים בה' בפשטות ובאמונה תמימה, הם יוכלו להינצל וכמו שנאמר במשלי (פרק ב') "כי ישרים ישכנו ארץ ותמימים יותרו בה". רק התמימים המאמינים בה' בתמימות ישארו. וזוהי המעלה של היהודי המאמין בתמימות ועובד את ה' מתוך אהבה, ככתוב בתהילים "הולך בדרך תמים הוא ישרתני". (שיח שרפי קודש א-תקעז).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

(תקציר משבוע קודם: אל הבעל שם טוב הגיע איש עשיר וגאווותו והבעל שם טוב ביקש לספר לו סיפור: "היו פעם שני חברי ילדות, וגם שבגרו נשארו אוהבים זה לזה בלב ובנפש. לאחר שנים, טרדות הפרנסה והמסחר והעסק וחיי המשפחה, השכיחו מהם זה את זה, וקשר החברות הנפלא נותק. חלפו להם שנים, ובאחד הימים התגלגל מזלו של אחד מהם והוא החל לשקוע בחובות. הוא נזכר לפתע, בחברו הטוב משכבר הימים. הוא החליט לנסוע אליו ולבקש את עזרתו. חברו הטוב האזין בצער לסיפור ולא נותר אדיש. הוא הלך לחדרו וחזר עם תיבה מלאה בכסף. החבר הראשון היה המום, הוא לא תיאר לעצמו שחברו יחליט לחלוק איתו את רכושו בחצי שווה בשווה. חלפו להם השנים, והתהפך הגלגל, והפעם הגיע תורו של החבר השני, להיות עני ודל אמצעים. אך הוא לא הצטער כלל, הוא היה בטוח שחברו הטוב יעזור לו בדיוק במטבע שהוא גמל איתו. אך כשהגיע לבית חברו גילה לאכזבתו כי אין זה קל להיכנס פנימה. הוא אמר למשרת את שמו ועמד על הכניש, לקבל אישור כניסה לטירה של חברו. אך מהר מאוד התאכזב והיה המום לשמוע ש"בעל הבית לא מכיר את שמו" הוא לא האמין, וניסה שוב, אך המשרת חזר על המילים "בעל הבית אמר בוודאות שהוא לא מכיר אותך ושאתה סתם מבזבז את זמנך". למחרת הוא החליט לנסות שוב ושוב, עד ששמע בפירוש את החבר אומר "אינני מכיר איש או חבר בשם כזה..". המילים האלה גרמו לעני צער רב וייאוש, הצער והאכזבה ועוגמת הנפש גרמו לו למסור את נשמתו לבורא, והוא נפטר..). אותו עשיר שבא להגיד שלום לבעל שם טוב לא הבין איך סיפור זה קשור אליו, ושאל את הבעל שם טוב לפשר העניין, הבעל שם טוב המשיך לספר לו את החלק השני לסיפור: באותו יום שבו נפטר החבר העני, קרה אסון גדול וגם החבר העשיר נפטר והלך לעולמו. נשמות שני החברים נפגשו בבית דין של מעלה, החבר העני לא היה צריך להמתין הרבה, שהרי כל המצוות שעשה, מעשיו הטובים שקיים, ויותר מהכל – הצדקה שנתן חצי מרכושו לחברו הטוב – קבעו שדינו להיכנס לגן עדן מבלי להמתין. אולם, מצבו של החבר העשיר היה בכי רע. לא זו בלבד שגירש עניים מפתח ביתו, אלא גם התנכר לחברו הטוב שעזר לו בשעה שהיה עני וחסר אמצעים, ומרוב הצער גם גרם למיתתו. לאחר דין ודברים, הוחלט שדינו ההפך מגן עדן. אלא, שהחבר הטוב שוב ריחם עליו, וביקש לחלוק איתו חצי מהזכויות והשכר שלו, ובסופו של דבר הוחלט לשלוח את שניהם לעולם הזה ולתת לחבר הרע הזדמנות לתקן את אשר עיוות. וביום אחד, נולדו בשתי ערים שונות שני ילדים. החבר הרע נולד להורים עשירים, והחבר הטוב – נולד למשפחה ענייה. בן העשירים גדל ונעשה עשיר גדול, ואילו בן העניים היה קבצן נדבות. בדרך נידודיו הגיע לביתו של החבר העשיר. כבר כמה ימים שלא בא אוכל לפיו, הוא היה עייף ורעב. הוא החליט לנסות להיכנס לבית העשיר שהיה ממולו. (היה זה ביתו של החבר הרע), הוא דפק על הדלת, ולקול הדפיקה יצא העשיר (החבר הרע) ובמבט מתנשא ומשפיל השיב "כנראה אתה חדש בעיר ואינך יודע כי בבית זה אין אכסניה לקבצנים כמותך". העני (החבר הטוב) מאוד נפגע, ובגלל העלבון והחולשה נפל והתמוטט, האיש השיב את נשמתו לבורא. "זהו הסיפור" סיים הבעל שם טוב, אותו עשיר ששמע את הסיפור הבין שהסיפור עליו, הוא החל לפחד ולרעוד, כעת הבין את פשר הסיפור הראשון, הוא זכר בבירור את דמותו של העני שניצב לפני כמה ימים אצלו בחצר הבית. העשיר החל לבכות ולהתחנן לבעל שם טוב שיתן לו דרך תשובה, "עדין יש לך תקווה, עליך למצוא את האלמנה והיתומים של העני, ולדאוג לכל מחסורם, עד סוף ימי חייהם. את יתר כספך תחלק לעניים ונזקקים ולבני תורה, אתה עצמך, אל תהנה מהכסף, תרבה לעסוק בתפילה ותשובה ואולי תצליח למרק את עוונך".

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

כמו כן עשה אברהם, שהסיר מליבו אהבת בנו, ואחז רצון בוראו, ונתבטלה אהבת בנו מפני אהבת הבורא יתברך, ועל כן נזדרז להשכים כי היתה דעתו קשורה בחשק גדול, באהבת הבורא יתברך, על כן נשבע לו הקדוש ברוך הוא לזכור העקידה. כי יש בן אדם העושה בעבור אוהבו דבר קשה לו מאוד, וליבו נוקפו לעשות, אבל אברהם ויצחק שניהם עשו מחפץ ליבם, כי מדריגת האהבה היתה גדולה מאוד בליבם, ושניהם נתדבקו עם ה' יתברך בידיעתם, עד שנתחידו בייחוד גדול, כי כל כוונתם היתה לפרסם יחוד הבורא יתברך בעולם, וליישר בני אדם לאהבתו, ובעת שעשו באהבה עבודת השם יתברך ומצוותיו, נתבטלה אהבת גופם, ונתדבקה דעתם באהבת הבורא יתברך יוצר עולם, ולכן עשו שניהם בזריזות. עוד כתב הרב שם וזה לשונו, צריך לדעת כי מידת הזריזות היא תחילה לכל המידות, כי אין האדם יכול להיות תדיר על הספר, כי צריך לאכול ולישון ולעשות צרכיו, ולכן צריך זריזות וזהירות לחזור לספרו ללמוד. ואל יחשוב: עוד היום גדול והשנה גדולה. כי על זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב מ"ד) "אל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה". גם אל יאמר אדם "עת ערב הוא כבר, אם אלך ללמוד אצטרך לעמוד מיד להתפלל" כי טובה שעה אחת ללמוד ואפילו דיבור אחד, מכל הדברים שבעולם. ועל זה נאמר "מסיר אזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה" (משלי כ"ט), וכן כתוב "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (תהילים קי"ט, ע"ב), וכן כתוב "כי טוב יום בחצרין מאלף" (שם פ"ד, י"א), אמר הקב"ה טוב לי יום אחד שאתה עוסק בתורה, מאלף עולות שעתידי שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח (גמרא מסכת מכות י'). (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 74-73).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

אדם שהולך עצוב ומיואש לוקחים ממנו את כל הטוב שנתנו לו, ומסלקים אותו מעבודת ה', כי הוא חושב שהכל מגיע לו, ולכן הוא בוכה ורואה רק מה שחסר לו. אם היה מסתכל ומודה לה' על כל הטוב, היה רואה כמה טובות שנעשו עימו בכל רגע ורגע, ולא היה בוכה ולא היה עצוב, רק היה שמח ומהלל את ה' והוא היה עולה ומתעלה ברוחניות ובגשמיות. השורש של הגלות הזאת שאנו חווים בכאב כל יום ויום, הוא מה שעם ישראל בכו בכיה של חנינם בחטא המרגלים, אנו צריכים לדעת מהו העוון שבגללו אנו בגלות, כדי שנדע לעשות תשובה על עוון זה. העוון הזה נקרא – בכינות. לאור זה מובנים דברי רבי נתן בליקוט הלכות, שאילו היו עם ישראל זוכים והולכים עם תודה והודאה, מיד היתה באה הגאולה. כי מאחר וכל הגלות היא בכיה לחינם, ממילא שנפסיק לבכות ונתחיל להודות, זה יהיה התיקון על הבכיה ההיא. (מתוך שערי תורה, עמ' 30).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ חוטי ציצית שנטוו לשמה, שנתערב בהם חוטים אחרים שנטוו שלא לשמה, והרוב הם מהחוטים שנטוו לשמה, יש אומרים שמותר לנשות מהחוטים הללו ציציות, שגם בדין מצוות עשה המיעוט מתבטל לרוב, וקונה לו שם "לשמה", ויש חולקים ופוסלים, ויש להחמיר. (יבי"א ח/ג, כה - ח/ה ח/ יו"ד סו"ס ח).

■ בגד טלית העשוי מצמר גפן, טוב להניח בו חוטי ציצית העשויים מן הצמר, מפני שלעניין חוטי צמר גפן, יש אומרים שצריך שתהיה משיכתם מן הגרעינים לשם מצוות ציצית, ויש לחוש שמא לא נעשה כן, (ונכון להחמיר שיהיו הציציות מעבודת יד, שהטווה אותן אומר קודם טויתן "לשם מצות ציצית"). ומכל מקום, המיקל לצאת ידי חובה בציציות שנטוו על ידי מכונה חשמלית, שהטווה אומר "לשם מצוות ציצית" קודם הפעלת המכונה יש לו על מה שיסמוך. (יבי"א ח/ט קח, קצא).

■ אורך החוטים: יש להקפיד שכל שמונת החוטים של הציצית יהיה אורכם לא פחות משנים עשר גודלים, (הגודל הוא 2 סמ, וביחד הם 24 ס"מ). ואם אין לו חוטים ארוכים כל כך, יקצר במס' כריכות החוליות, שהם שבע כריכות ואחר כך שמונה כריכות, ואחר כך עשרה כריכות, ואחר כך שלוש עשרה כריכות, ובין חוליה לחוליה שני קשרים כמניין היה אחד, וכמו שכתב בשער הכוונות (ז): אלא יעשה עשר כריכות, אחר כך חמש ואחר כך שש, ואחר כך חמש, כמניין שם היה, וכן מנהג רוב העולם. כמו שכתב החיד"א בברכי יוסף (ט) ועל ידי כך, יהיה שיעור אורך החוטים כהלכה. (יבי"א ח/ה, מב).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

כבר בילדותו ניכרה אהבת התורה שבערה בבן איש חי, כמו גם גאונותו וצדקותו, אולם עלייתו לגדולה ברבים היתה ביום י"ג אלול תרי"ט. היה זה ביום השביעי לפטירת אביו הדגול, שהסתלק מן העולם כשהוא בן 48 בלבד. היום השביעי לפטירת רבי אליהו חיים הוכרז בבגדד כיום אבל ומספד, ואלפי תושבים נהרו אל בית הכנסת הגדול לשמוע את הספדו של הבן - רבינו יוסף חיים - הבן איש חי. הבן איש חי היה אז צעיר לימים, בן 26 שנים בלבד. אולם דרשתו המופלאה שנאמרה בנועם בדברים חוצבי להבות, הרשימה קהל עצום של אלפי אנשים והטביעה חותם אדיר. באותו מעמד, הבינו כולם, כי הבן איש חי, הוא ממשיך דרכו הראוי של אביו, והוא ראוי לשאת בעטרת הנהגת יהודי בבל. ואכן בסיומו של ההספד קמו גדולי בגדד והודיעו כי הבן איש חי הוא אשר ינהיג את הקהילה של יהודי בגדד. הערצתם של התושבים לבן איש חי היתה כה עצומה, עד שתלמידי הבן איש חי היו מתבטאים כמה פעמים "כי אם היו עם ישראל שומעים לנביאים בזמן הבית כמו שיהודי בגדד שומעים לבן איש חי, לא היה נחרב בית המקדש". הגאון המקובל ר' יהודה פתיה, תלמידו החביב של הבן איש חי, אף העיד ברוח קודשו כי נשמתו של הבן איש חי, הינה נשמה מנשמות התנאים הקדושים אשר הקב"ה שמר בבית גנזיו להאיר בה את הדורות האחרונים. על גאונותו של הבן איש חי, יעידו כמה סיפורים רבים עליהם נעמוד בהמשך..

ריש גלותא דבבל רבנו "הבן איש חי" זצ"ל מביא (נפלאים מעשיך, מעשה קכה) מעשה ביהודי עשיר שהיה מקורב למלכות. הוא התרחק מאוד מן היהדות והגיע רחמנא לצלן לידי כך שחילל שבת בפרהסיא ואכל נבלות וטרפות. והוא נהג לשבת במסיבות של מלכים ורוזנים ושיקץ נפשו בכל תעבותיהם. אף מראהו החיצוני היה כגוי גמור לכל דבר. פעם אחת, בעת שרכב על מרכבתו, עבר שם גוי אחד וקרא לעברו "יהודי". הוא היה המום, מה לו וליהדות? ואז, קפץ מעל מרכבתו, הוציא מכיסו אלף זהובים ושילשל אותם לידיו של הגוי. עתה הגיע תורו של הגוי להיות המום... והיהודי הסביר לו "אני סברתי כי נמחק מעלי שם "יהודי", הייתי כבר מיואש מן האפשרות להשיב לעצמי את התואר הנעלה הזה. והינה אתה קורא לעברי יהודי - הוי אומר ששם זה לא נמחק מעלי. ועוררת בי את הכוחות להתחזק ביהדותי מחדש, ועל כך תודתי נתונה לך". הוא אשר אמר הנביא (הושע ח,י) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם". מפרש על כך רש"י, שאף על פי ישראל "התנו אהבים בעכו"ם" - גילו כלפיהם אהבה, הקב"ה מבטיח "עתה אקבצם" - גאולתם בא תבוא בקרוב..

חז"ל (סנהדרין מד ע"א) אמרו "ישראל, אף על פי שחטא - ישראל הוא" הנקודה הפנימית של יהודי עלולה להתעורר לתחיה בכל רגע, ולהתגלות במלוא עוצמתה, יופיה והדרה. אני זוכר את מלחמת ששת הימים, את הפגזים שהתעופפו מעל לראשינו ואת הניסים הגלויים שהקב"ה עשה עימנו ברוב רחמיו וחסדיו. לעולם לא אשכח את הלילה בו קיבלנו את הידיעה על כיבוש העיר העתיקה ושחרור הכותל המערבי מידי הצבא הירדני. התמונות שהגיעו מהכותל היו מדהימות: חיילים גיבורים, חסונים, הניחו ידיהם על אבני הכותל ובכו כמו ילדים קטנים, גם אלו שהיו רחוקים לגמרי משמירת תורה ומצוות בכו. ששאלו אותם מה קרה להם, השיבו "אנחנו מרגישים שיש כאן מישהו שמדבר איתנו.." (משכני אחריו, במדבר, עמ' כט-ל).

העלון מוקדש לרפואת:

- צ'יצ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- אהוד בן רבקה
- דביר בן גאולה
- רפאל דביר בן איילת
- אילן בן גורג'יה
- אושרה סעידה בת עליזה
- מרים בת אסתר בלור
- ליטל בת אורנה חווה
- ראובן בן חנה
- מרדכי בן ג'ראן
- חיה אביגיל בת אליס
- מעין בת אסתר

העלון מוקדש להצלחת:

- מור אבי אוריאל בן ציפורה
- עזרא בן נאוה
- גיא בן איריס
- אלעזר בן כוכבה
- מרת אימי ויואן בת נוריה
- בת חן בת עירית
- בר ושרית ישראל
- אליעד אליהו בן אריאלה

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאת העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר: במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il